

Beynindəki qaranlıq düşüncələrin kölgələrini bəzən özündən də gizləməyə çalışırı. Hiss edirdi ki, bu, getdikcə çatınlaşır. Hər gün, hər saat. Hər dəqiqə, hər saniyə, hər salışə çoxalır, böyük, genişlənir... Sonra o kölgələr böyük bir ələ çəvirilir, dünyaya boydalasılır, sonra kainat boyda olur və yavaş-yavaş ona yaxınlaşır. Günsəş şüası kimi həssas, qayğıkeş, sözdinləməz bir sırtlıqla ona toxunur və sonra o əllər onu boğur, boğur, boğur...

Bütün gün beynində dolanan düşüncələr gecələr Silenenə belə boğurdı. Öncələri bunu yaşadığı hansıa tramvaya bağlı hesab etdiyi üçün keçəcəyi günü gözləyirdi. Ancaq bütün bunlar günbegün böyüyürdü. GİZLƏDƏ bilməyəcəyindən qorxurdu. Həyatı boyu insanlardan qorxduğu kimi qorxurdu bu hissərdən. Silene yaxşı bilirdi heyvanlar insanın zəif halında ona gülməzlər, olar ki, yaxşı da davranmazlar, amma gülməzlər. Bu dəqiq idi. Heç bir ironiya görməmişdi heyvanların gözlərində. Silene getdikcə daha çox qorxurdu. Hər şeydən, amma ən çox gecədən. Hava qaranlıqlaşmağa başlayanda beyni ona qəribə bir melodiya ilə piçildəməjə başlayırdı. Bu melodiya son dərəcə qorxulu idi. Tükəri biz-biz olurdu. Titrəyirdi. Onu soyuq tər basırdı. Beyninin içində getdikcə güclənən səsi susdura bilmirdi. Bu, xəstəlik idimi? Nə baş verirdi. Ancaq bilirdi ki, bunu danişmaq istəmir. Onsuz da danişsa belə, insanlar ona inanmaz, güldürdilər. Onu dəli adlandıracaqdılardı. Ən qəribəsi Silene heç vaxt dəli olmaqdan qorxmurdı. Ən ağır olan dəli olmadan, dəli kimi qəbul edilmə idi. Yoxsa gerçəkdən dəli olsayıdı bütün bu baş verənləri o qədər də vecinə olmazdı. Əmin idi, bu gizli qalmalı idi. Tam keçənə kimi. Heç nə əbədiyyən qalmır. Bir gün bu səslərin susacağına inanırdı. Qaranlıq düşüncələrin kölgələri getdikcə Silenenin bütün zehnini hörümçək toru kimi əhatə edirdi. Bütün damarlarının donduğunu hiss edirdi. Beyninin içində elə bil saatlı bomba var idi. Qaranlıq düşüncələrin səs-küyü gerçək Silenenin düşüncələrinin səsini eşidilməz edirdi. Bəlkə də, gerçəklilik əslində, var olmayan bir məzmun idi. Bəlkə də gerçəklilik elə bu qara səs-küyü idi. Silene bunu anlamadı. Anlamağa nə həli, nə səbri, nə də məntiqi qalmışdı. Belə anlarda bədənini soyuq tər əsir alırdı. Kürəyindən başlayıb tumurcuqlanan tər damcıları ayaqlarına doğru süzüldü. Gecəliyi bu yapışqan tərdən bədəninə yapışdırı. Belində soyuqluq hiss edirdi. Elə bil bütün çakraları bulanıqlaşır və getdikcə solurdu. Təklik, ona təklik lazımlı idi. Bunu heç kim bilməməli idi. Düşdürü bu hali hərə bir cür izah edə bilərdi. Ancaq Silene bilirdi ki, bunu izah etsə, etsə öncə özü edə bilər. Heç kim insanı özündən da-ha çox anlaya bilməzdi. Heç kim.

Gecəyə doğru həli qəribələşirdi. Qaranlığın əlləri boğazını nəvazişlə sixmağa başlayırdı. Özünü çöle atmaq isteyirdi, alınmadı. Bu qələbəlik şəhərin uğultusu beynindəki melodiya qarışır, böyüyürdü. Silene təslim olmurdu. Bilmədən düşdürü bu burulğanın səbəbini tapmaq isteyirdi. Anlayırdı ki, hər şey beynində başlayır. Beynindəki tənha mağaralar kəşf olunmayı gözləyirdi. Ürəyi kəşfə ac insan oğlu, nədənsə, beyni hər zaman gözərdi edirdi. Beynindəki şifrələr açılmalı idi. Getdikcə dərinləşən burulğanın çıxış qapısı orda idi... Silene özünü kəşf etməkdən çox qorxurdu. İnsanın özünü-kəşfi niyə vacib idi? Bəlkə də, elə bu kəşfəsizlik idi insanı mənasız yaşamağa məcbur edən? Mənasız yaşayan

insan bəlkə də, daha xoşbəxt idi? Bəlkə də, əslində, biz insanlar hər şeyi elə əvvəldən yanlış anlamışdıq. Sevmeyi, qucaqlamağı, kəşf etməyi, dostluğunu, itirməyi və ölməyi... Hər şey bəlkə də, nəhəng bir yanlış anlaşılmaşdan ibarətdi zehnimizdə. Günbegün zehnimizi əsir alan, beynimizdə böyüyen, problemləşən hissərimiz... bəlkə də, elə sadəcə, hiss etdiklərimizdir elə ən böyük doğru. *Beyni ağırlaşırı. Belə anlarda bozumtul bir duman sirayət edirdi ruhundan ürəyinə doğru. İnsanların mənasız hesab etdiyi dəyərlərin fərqinə varındı. Bu dünyada tənha idi. Heç kim yox idi dünyasında. Yad idi*

cəhənnəm qoxulu qutusu idi...

Ruhunda günbegün böyüyen özünü axtarış meyilləri qarşısızlanmaz bir tutquya çevrilirdi. Yuxuları qaçırdı. Beynине hakim ola bilmirdi. Müxtəlif fikirlərin qarışdırıldığı beyni əvvəlki sakitliyini itirəli çox olmuşdu. Silene sadəcə, saatın tik-taklarını eşidirdi. Saatin saniyələri gəlib keçdikcə üreyi sıxlırdı. Bu dünyada boş-boş yaşamışdı, görünür. Bu mənasız yaşayışın səbəbi nə ola bilerdi. Bu dünyaya yeyib, içib, sevişmək və doğmaq üçün mü gəlməşdi qadın? Niyə dünyada hər şeyin ən gözəlinə bir kişi layiqmiş ki mi qəbul olunurdu? Nə üçün qadın da-

bu nizamı dəyişmək istəmirdi. Hami açılan ciğirlə səssiz-sədəz yeriməyə davam edirdi. Bir qadın dünyani dəyişə biləmi? *Qadın və kişi anlayışı da sonradan ortaya çıxmadımı? İlk öncə Tanrı belə insanı yaratmadımı? Bütün anlayışlar insandan sonra deyilmi... Postınsan anlayışı dünyanın və ruhsal aləmin sonu deyilmi? Günbegün tövqəlləşməyə can atan Tanrıının qapısının şifrəsini bilirmi? Gizlədlən hər şeyin, pozulan, yaxud qurulan nizamın mərkəzi insan və hissələri deyilmi? Bütün bunları yazmalı idi... Özü kimi insanları tapmalı və onların təfakkürünü ovlamalı idi. Yenilik, bütün yenilik və əksinizam insan beynində gizlidir.*

Oyandığı bütün günlər bir-birinin təkrarından ibarət idi. Günleri fərqləndirən beynində hər gün ortaya çıxan rəngərəng düşüncələr idi. Pikassonun tablorları kimi anlaşılmazlıqlarla dolu bu düşüncələr anındaca kəməndə salınmalı, evcilləşdirilməli, yararlı olacaq vəziyyətə getirilməli idi. Sonradan bütün bunlar çevrilir, transformasiyaya uğrayır, dəyişirdi. Beyninin içindəki bütün o gizli keçidlərdən keçib rəngbərəng dünyaları hansı ona aid idi, bilmirdi. Hər şey qarışdırı... Delisov rəssamın bütün rəngləri sovururcasına firçaladığı tablolar kimi idi həyatı... Deli olmaq həddinə çatırı bəzən. Əlli ilə beynini ovusdururdu. Hey özünə gel deyirdi öz-özüne. Bəzənsə beynini divara çırkırdı. Ağrılır çox vaxt elə şiddetli olurdu ki, Silene həmin vaxt reallığa qayıdırı. Ancaq hərra qəder davam edəcəkdi bu? Reallığa qayıtmak üçün hər gün daha çox dozada ağrı tələb olunurdu. Beyninin keçidlərində bir gün itəcəkdi. Bəlkə də... xəyallarının insanı olacaq idi. Tamam başqa bir xəyalala ilişəcəkdi. Hansısa xəyalda sıxılıb ölenədək qalacaqdı. Bəlkə də, bir də reallığa qayıda bilməyəcəkdi. Qulaqlarını yene o uğultular bürüyəcək, dilini unudacaqdı. Danışmaq çətinləşəcəkdi. Dili ağızında çapalayacaq, özünü ağız divarlarına çırpacıq, qanına qəltən olacaqdı. Bəlkə də, bezib öz dilini parçalayıb udacaqdı Silene... O qaranlıq düşüncələr boyayacaq idi bəlkə də bir gün günüşi. Beynindəki o qaranlıq melodiya ilə susduracaqdı hər şeyi, keyləşəcəkdi unudacaq idi bütün ağrılarını... Bəlkə də dəli olurdu. Bəlkə də elə dəli olmaq daha rahat, asan idi. Ağrılı qalmaq günbegün çətinləşirdi. Özünü məcbur edə bilmirdi Silene.

Reallıqları daşıya bilmirdi ciyinləri... Hiss etmək istəyirdi. Ürəyini döyəcəyirdi. Nəyisə, kimisə hiss etmək istəyirdi. Hamılaşmaq... Sakitləşmək, asanlaşmaq, başa düşülmək... Getdikcə kəskinləşirdi görmə qabiliyyəti... Hər şeyi görürdü. Gözlərini yuman kimi bir anlaşılmaz səfərə çıxırı zehni. Dolanırdı sərgərdan, itmişcəsinə. Fiziki bədəninə təbe olmaya bilmirdi. Nə zamanadək oyaq qala bilərdi ki? Nəhayət, təslim olurdu ruhunun laylalarına. Gözlərini qapadan kimi, beynindəki labrintlərdə itirdi. Hər də öz-özünə deyirdi ki, bu özünüaldatmadı, xəstəlikdi, psixoloji problemdir, şizofreniyadı, bəlkə də kəşf olunmayan hansıa dəllilik növüdür. Ancaq olmurdu. Gözlərini hər yumanda Silene bilirdi ki, beynindəki labrintin ən qaranlıq, ən qorxuducu, ucqarında onu biri gözləyir... Gözləyəni gözlətmək olmazdı. İstəsə də, istəməsə də Silene gözləyənə doğru sovrulacaq idi...

Nargis

Silene...

insanlar bu dünyaya, laqeyd idi... Hissərin təntənəsinə dair yazılan hər şey həqiq hesab olunurdu. Globallaşan ruhların tənəzzülünü seyr edirdi... Ağrılı idi bütün bu çöküş... Getdikcə simasına baxa bilmirdi... Aynaya belə, saat 7-yə qədər rahat baxa bilirdi. O saatdan sonra hər an aynadan nəsə başqa bir varlıq çıxacaqmış kimi gəlirdi Silene. Vücudunda daşıdığı ruhların rəngarəngliyinin fərqində idi. Kim olub? İndi kimdi? Kim olmaq istəyir? Kim olacaq?

Bəlkə də gördüyü həm fərqli görürdü... Bəlkə də özü birçə özünə görürdü... Bəs insanların gördüyü kim idi? Neçə ruh yaşadırdı bətnində... Neçəsi doğulmadan ölürdü? Neçəsini öldürməyə könüllü olurdu? Bətni Budanın aydın zehni, beyni Pandoranın

xilən ciddiyə alınmırı? Şeytan... Şeytanın istəyi idi bəlkə də bu düşüncələr. Silene əmin idi, o, ruhunu satmamışdı. Nə Tanrıya, nə də şeytana... Amma yer üzündəki ədaletsizlikləri laqeydə, sakitcə qarşılıyan Tanrıya qarşı bəlkə də şeytanın tərəfinə keçmeli idi. Bəlkə də, elə ruhunu könüllü olaraq şeytana satmalı idi... Beynində dolaşan düşüncələrindən özü də qorxurdu. Düşünmək var olmaq idisə, niyə insanların zövqünü oxşamayan düşüncələr ağılsızlıq kimi qəbul olunurdu? Bir qrup insanın nə zamansa yazıcı uydurduğu və qəbul etdiirdiyi yalan, doğru, səhv, düz, ağıllılıq və dəlilik anlayışlarının düsturlarına uyğunlaşırı doğulan hər bir insan? Heç kim

Səhifəni hazırladı: Emil Rasimoğlu